

Hồi 16

Chùa Thiếu Lâm Quỷ Khốc Thần Sầu

Cam Đường hỏi lại:

- Đại sư lấy bằng cớ gì để quyết định ai chân ai giả?

Vô Tướng đại sư đáp:

- Bất luận là ai chân ai giả, tề phương trượng cũng không tiếp ai hết.

- Sao đại sư lại nỡ cự tuyệt cả người ở xa ngoài ngàn dặm tới đây?

- Lão tăng bận việc rất nhiều, không còn thì giờ để nói chuyện lâu với thí chủ được. Xin thí chủ tùy tiện cho!

Vô Tướng đại sư nói xong chấp tay để trước ngực ra chiều tống khách.

Cam Đường nghĩ lại địa vị mình cùng chùa Thiếu Lâm thì nên theo lễ mà cầu kiến là phải. Hơn nữa tình hình chùa Thiếu Lâm tất có việc phi thường xảy ra. Chàng đành bình tĩnh nói:

- Tại hạ tới đây chỉ vì có người ủy thác giao một vật cho phương trượng quý tự.

Vô Tướng đại sư sững sốt hỏi:

- Đưa một vật đến ư?

- Đúng thế!

- Vật gì vậy?

- Xin lỗi đại sư! Tại hạ cũng không biết nội dung.

- Thí chủ chịu lời ủy thác của ai?

- Thần Cơ Tử.

- Ủa! Thế thì...

- Sao?

- Thí chủ cứ giao vật đó cho lão tăng để trình lên phương trượng, vì tề tự bữa nay không tiếp khách được.

- Xin lỗi đại sư. Thần Cơ Tử tiên bối đã dặn đi dặn lại phải giao vật này đến tận tay quý chưởng môn phương trượng.

Vô Tướng đại sư ra chiều khó nghĩ. Đại sư ngần ngừ hồi lâu rồi đáp:

- Thế thì xin thí chủ để bữa khác sẽ đến.

- Tại sao vậy?

Vô Tướng đại sư mặt co rúm lại, trầm giọng đáp:

- Tề môn không may, giờ ngọ bữa nay phải trải qua một cơn kiếp nạn.

Đại sư nói tới đây rồi dừng lại.

Cam Đường càng nổi tính hiếu kỳ. Chàng muốn biết chùa Thiếu Lâm tiếng tăm lừng lẫy mà tại sao phải phòng thủ như sắp có đại địch tới nơi? Nhưng chàng lại nghĩ rằng xen lẫn vào việc riêng của môn phái khác là một điều tối kỵ trong võ lâm...

Đột nhiên chàng để mắt nhìn lên tấm biển lớn treo ở cổng chùa. Ở giữa tấm biển có bốn chữ triện rất rõ: “Tử Vong Sắc Lệnh” in sâu vào gỗ. Chàng kinh hãi, bất giác la lên:

- Huyết Thiếp!

Vô Tướng đại sư gật đầu nói:

- Thí chủ rõ rồi chứ?

Một luồng hào khí ngất trời xông lên. Đồng thời Cam Đường nghĩ tới cừu hận là Bạch Vi, Tử Quyên đã bị Tử Thần hạ thủ trong nhà lữ điểm tại thị trấn nhỏ bé kia. Chàng còn nghĩ đến Ma Vương đã khiến cho võ lâm chìm đắm vào cảnh điêu linh muôn đời khó phục hồi được. Chàng là chủ nợ môn tương lai của phái Thiên Tuyệt thì họa phúc võ lâm chính chàng phải gánh một phần.

Mặt khác chàng nóng lòng muốn chứng minh Tử Thần cùng Ma Vương, hai tên đại ma đầu nhưng thực ra chỉ là một. Nếu đúng thế thì hẳn là kẻ thù sâu tựa bể với chàng. Như vậy đương nhiên không phải là việc riêng của phái Thiếu Lâm nữa.

Chàng liền trầm giọng hỏi:

- Đại sư! Hôm ấy cuộc liên minh tại Ngọc Diệp Bảo về sau kết quả ra sao?

- Vì Huyết Thiếp xuất hiện, nên chưa đi đến kết quả nào cả.

- Cả quý tự cùng mười ba bang phái bị tai vạ là mười bốn cả thảy. Nếu không diệt trừ được Tử Thần thì võ lâm không có ngày nào yên được. Chẳng hiểu quý tự có cho tại hạ góp chút sức mọn chăng?

- Cái đó...

- Tại hạ nói đây với cả tấm lòng thành thật. Đồng thời tại hạ xin đại biểu cho Thiên Tuyệt Môn để ra mặt.

Giữa lúc ấy trong chùa nổi lên một hồi chuông rất dài ngân nga theo một điệu.

Vô Tướng đại sư biến sắc vội nói:

- Đúng giờ Ngọ rồi. Lời bần tăng đến đây là hết! Xin thí chủ quay về thôi!

Giờ Ngọ! Phải chăng là giờ Tử Thần ra tay?

Tám nhà sư dàn trận lúc này cặp mắt sáng lên như điện mà vẻ mặt cực kỳ khẩn trương.

Cam Đường vô hình trung cũng rất hoang mang. Lúc này nếu chàng vào chùa tất bị tám nhà sư bày trận “Tiểu La Hán” ngăn trở. Kể ra thì với công lực chàng dĩ nhiên chẳng coi trận này vào đâu. Nhưng chàng không tiện sấn bừa vào, mà đi theo cửa khác thì cũng không hợp lẽ.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi đồng dục hỏi tám nhà sư:

- Các vị đại sư! Tại hạ có ý muốn đem chút sức mọn ra để góp vào công cuộc lớn lao này. Các vị có thể nhường lối cho được chăng?

Tám nhà sư không ai nói gì. Hiển nhiên các vị này để hết tâm thần vào việc phòng bị. Quy củ chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Dĩ nhiên bọn này không ai dám tác chủ. Cam Đường nói vậy chẳng qua là để tỏ rõ tâm thành của mình mà thôi.

Rồi chàng nói tiếp:

- Gặp việc cấp bách, tại hạ phải tòng quyền, đành chịu tội với các vị vậy.

Chàng vừa dứt lời, người đã vọt vào trong cổng chùa.

Nguyên Cam Đường đã thi triển phép “Ảo Ảnh Truy Phong”, một thân pháp tối cao của Thiên Tuyệt Môn.

Tám nhà sư chỉ thấy hoa mắt lên một cái, không kịp phát giác ra thân pháp của chàng, thì còn nói chi đến chuyện ngăn trở nữa?

Trước mắt chàng là điện Vi Đà. Cửa điện có bốn mươi nhà sư chia làm bốn toán đứng đó. Trong tay mỗi người đều cầm binh khí.

Toán đứng trước cửa vừa thấy Cam Đường xuất hiện đều biến sắc mặt và thủ thế toan ra tay.

Hiển nhiên bọn này không hiểu lai lịch Cam Đường, tưởng địch nhân đã đến.

Bầu không khí đột nhiên khẩn trương vô cùng! Cam Đường chấp tay nói:

- Tại hạ là thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn, tên gọi Thi Thiên Đường. Xin liệt vị đại sư đừng hiểu lầm. Sở dĩ tại hạ mạo muội tiến vào là để góp chút sức mọn, chớ không có ý gì khác.

Dứt lời, chàng lại thi triển thuật “Ảo Ảnh Truy Phong” vượt qua đầu chúng tăng.

Trước đại hùng bảo điện kể có đến hàng mấy trăm đầu người lố nhố ngồi xếp bằng thành hàng. Xem thế thì biết đủ các cấp đệ tử chùa Thiếu Lâm đã tập trung tại đây. Mặt vị nào cũng lộ vẻ cực kỳ bi phẫn.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ bao nhiêu tăng lữ toàn tụ đều ra đây tập trung để chờ chết ư? Nếu vậy là một cử động bất tri.

Bên trong điện, chính giữa, một nhà sư lông mày dài vẽ mặt trang nghiêm ngồi trên bồ đoàn. Hai bên thị lập các nhà sư thuộc giám điện.

Ngoài hành lang đại điện là mười sáu vị lão tăng, mỗi bên tám vị thị lập hai bên thành hàng cánh nhận.

Trong chùa im lặng như tờ, tưởng chừng mũi kim rớt xuống cũng nghe tiếng. Nhưng là một sự im lặng đầy vẻ khủng khiếp.

Cam Đường vừa xuất hiện. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào nhìn chàng. Sự xuất hiện của chàng khiến mọi người kinh tâm động phách.

Vô Tướng đại sư lạng người nhanh như chớp đến bên Cam Đường nói:

- Thí chủ...

Cam Đường đã cướp lời:

- Đại sư! Vì lẽ gì mà toàn bộ đệ tử quý tự lại tập trung vào một chỗ?

Vô Tướng đại sư đáp bằng một giọng đầy bi phẫn:

- Vì thanh danh chùa Thiếu Lâm.

- Tại hạ trộm nghĩ dàn trận nghinh địch mà đối phó với Tử Thần bằng cách này thì e rằng không phải hành vi của bậc trí giả.

- Thí chủ nói rất đúng, nhưng giới luật không thể làm cách nào khác được.

- Xin đại sư nói rõ cho nghe!

- Toàn thể đệ tử bản môn thề cùng sống chết với tệ tự. Giới luật không cho phép đối phó một cách nào khác.

Hành động hào hùng bi tráng này đã tỏ ra phái Thiếu Lâm là lãnh tụ võ lâm không phải ngẫu nhiên mà thành. Đồng thời vì một tấm Huyết Thiếp mà diễn ra tình trạng này đủ làm cho các môn phái lớn phải bi thảm.

Cam Đường lại buông một tiếng thở dài tự đáy lòng phát ra rồi hỏi:

- Chủ nhân Huyết Thiếp bao giờ mới đến?

- Đúng ngộ, tức là lúc này.

- Y có biểu hiệu gì đưa đến trước không?

- Có! Huyết Thiếp kèm theo một lá thư nói rõ muốn lấy thủ cấp tệ môn phương trượng cùng tính mạng mười vị đại trưởng lão...

Cam Đường nghiêng răng nói:

- Như vậy thật là khả ố!

- Xin thí chủ cho biết đích thực thân thế mình.

- Thiếu chủ Thiên Tuyệt Môn!

- Lão tăng tin lời thí chủ, nhưng mời thí chủ rút lui ngay tức khắc.

- Tại hạ muốn yết kiến quý phương trượng ngay bây giờ được không?

- Lão tăng e rằng...

Vô Tướng đại sư chưa dứt lời thì trong cửa chùa đột nhiên có tiếng rú vọng lên.

Bầu không khí trở nên cực kỳ rùng rợn.

Vô Tướng đại sư bay vọt trở vào trong điện.

Cam Đường cũng xoay mình chạy đến trước cửa nội viện.

Chàng đoán chắc Tử Thần sẽ qua đó để vào chùa.

Tiếng rú lại vọng lên, nghe thanh âm về phía cửa điện Vi Đà.

Mạch máu Cam Đường căng thẳng. Chàng băng mình nhảy ra.

Chàng vừa đảo mắt nhìn, không khỏi tức như vỡ mật. Bao nhiêu nhà sư giữ cửa điện Vi Đà không một ai thoát nạn. Như vậy thì tình trạng các nhà sư ngoài cổng chùa không cần hỏi cũng biết rồi.

Cam Đường lại nhìn kỹ thi thể những người bị nạn thì không thấy một vết thương nào, tựa hồ không phải chết vì chưởng lực mà cũng không có hiện tượng trúng độc. Trông vẻ mặt mọi người như đang ngủ say.

Cam Đường khiếp sợ, lông tóc đứng dựng cả lên. Chàng tự hỏi:

- Đây là thứ võ công gì mà giết người không để một chút dấu vết?

Đột nhiên Cam Đường run lên. Chàng la thầm:

- Hồng rồi!

Đoạn chàng quay người trở lại.

Những tiếng rú đinh tai khiến người nghe phải kinh hồn động phách, tưởng chừng như vũ lâm đã đến ngày mạt vận.

Tiếp theo là những tiếng la ó và tiếng quát tháo om sòm.

Cam Đường cũng cực kỳ khẩn trương!

Đại hùng bảo điện náo loạn cả lên.

Chỉ trong nháy mắt, vụ thảm án đã chấm dứt. Ngoài hành lang mười vị trưởng lão nằm lả ra đó.

Trong điện, chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm là Quảng Tuệ đại sư vẫn ngồi ngay tiền bồ đoàn chưa ngã, nhưng cái đầu trên cổ đã mất rồi. Máu tươi phun ra đầy đất.

Vô Tướng đại sư đứng ngay như tượng gỗ trước cái xác không đầu của chưởng môn, mặt xám như tro tàn.

Sáu vị lão tăng khác đang quỳ ngoài cửa điện.

Mí mắt Cam Đường cơ hồ rách ra. Những mạch máu trong người chàng cũng muốn nổ tung.

Thật là một vụ huyết kiếp không tiền khoáng hậu trong lịch sử chùa Thiếu Lâm.

Quần tăng trong viện đều quỳ cả xuống, đồng thanh tuyên Phật hiệu.

Cam Đường thò tay vào bọc lấy cái túi vải huyền bí mà Thần Cơ Tử đã gửi chàng đưa về chưởng môn chùa Thiếu Lâm. Chàng lắc đầu mấy cái rồi len lén vượt qua chỗ quần tăng đang quỳ phục để ra ngoài.

Boong, boong!

Chuông báo tang trong hậu điện nổi lên từng hồi.

Thế là chỉ trong chớp mắt Tử Thần đã hạ sát mười vị đại trưởng lão lại lấy thủ cấp chưởng môn phương trượng đem đi. Biết bao tay cao thủ chưa có chút gì lộ ra để chống đối, như vậy thì bản lãnh Tử Thần không còn biết đến đâu mà nói.

Cam Đường tự hỏi:

- Vì lẽ gì Tử Thần lại lấy thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm đem đi?

Tại sao hắn lại tàn ngược với các phái võ lâm?

Theo lời đồn thì Tử Thần sáu mươi năm trước đây cùng ngàn tay cao thủ đấu tranh rồi hai bên cùng chết hết.

Tử Thần ngày nay với Tử Thần ngày trước là một hay là truyền nhân của hắn?...

Chớp mắt Cam Đường đến điện Vi Đà đảo mắt nhìn một lượt rồi bất giác la lên một tiếng kinh hoảng.

Hai bên điện bốn mươi tám xác chết đặt thành hàng rất tề chỉnh, hiển nhiên là bốn chục nhà sư giữ cửa điện Vi Đà và tám nhà sư giữ cổng chùa.

Một vị đầu đà xoa tóc đang cúi lom khom sờ mò các tử thi.

Tình trạng này khiến cho người ta phải ớn da gà.

Đột nhiên vị đầu đà xoa tóc kia nhìn Cam Đường nói:

- Thiếu chủ! Xin dừng bước! Thế này thì thiệt là đức Phật uy linh hiển hách khiến cho lúc này lại gặp đại thiếu chủ ở đây.

Cam Đường không hiểu đầu đà là ai đành đứng ngẩn người ra.

Lão đầu đà xoa tóc này mặt đầy vẻ phong trần, sau lưng đeo túi, dưới nách cắp một cây phương tiện san. Hiển nhiên y không phải là tăng lữ trong chùa mà sao y lại biết rõ thân thế Cam Đường?

Đầu đà xoa tóc lại nói:

- Thiếu chủ! Người ta thường nói rằng: “Cứu một người còn hơn xây bảy đợt phù đồ”. Xin thiếu chủ giúp sái gia một tay.

Cam Đường kinh hãi, ấp úng hỏi lại:

- Đại sư phụ bảo sao?

- Xin thiếu chủ trợ lực cho!

- Cứu người ư? Cái đó... còn cứu được hay sao?

- Đúng thế! May mà sái gia đến trước một bước.

- Phải chăng các vị này đều đã chết hết về tay Tử Thần?

Đầu đà không trả lời vào câu hỏi của Cam Đường, nói ngay:

- Cửa Phật là nơi hòa bình. Há để sặc mùi máu tanh?

Cam Đường bất giác mắt trợn lên miệng há hốc. Chàng ân hận mình chưa luyện thiên “Kỳ Hoàng”, nên không có cách nào cứu mạng cho các nhà sư bị mất mạng này.

Chàng nghe giọng lưỡi của đầu đà thì dường như những người bị nạn còn có cơ hội cứu sống được.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ngoại trừ bản môn, trong võ lâm cũng còn có tay cao thủ cứu sống người chết và khiến xương trắng nẩy nở da thịt được ư?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì đầu đà lại nói:

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ bắt đầu từ người thứ nhất, phóng một chiêu chỉ theo thuật “Chân Ty Quán Đỉnh”.

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Dùng thuật “Chân Ty Quán Đỉnh” ư?

- Phải rồi! Chỉ có vậy thôi!

Cam Đường trong lòng kinh hãi không biết đến đâu mà nói. Vì thuật “Chân Ty Quán Đỉnh” là một môn bí truyền của phái Thiên Tuyệt không truyền ra ngoài. Người tiếp thụ thuật này vĩnh viễn mất hết ký ức. Tại sao đầu đà biết rõ tên của nó, còn biết cả bí thuật đó có thể cứu người được? Về điểm này chính chàng cũng lơ mơ không hiểu. Thế mà đầu đà lại biết mới thật là kỳ!

Cam Đường hỏi:

- Danh hiệu đại sư phụ là gì?

- Sái gia vô danh.

- Vô danh ư?

- Phải rồi! Đúng là vô danh!

Cam Đường hít mạnh một hơi rồi hỏi:

- Sao đại sư phụ lại biết tại hạ hiểu thuật “Chân Ty Quán Đỉnh”?

- Thời gian không cho phép chúng ta chần chờ. Cứu người là cần cấp. lát nữa sái gia sẽ trình bày cùng thiếu chủ được chăng?

- Nhưng...

- Sao?

- Thuật đó có đúng cứu người được không?

- Không sai đâu! Sái gia đã cho họ uống thuốc trước rồi. Cần phải có công lực của thiếu chủ giúp sức.

- Làm như vậy há chẳng khiến cho các vị này trở thành si ngốc?

- Dù sao cũng còn hơn là chết.

Cam Đường đầy lòng ngờ vực lại hỏi:

- Giả tử tại hạ không đến đây thì sao?

- Một mình sái gia cũng được. Có điều sẽ lỡ mất mấy mạng người.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Như vậy thì đại sư phụ cũng biết thi triển thuật “Chân Ty Quán Đỉnh” ư?

Đầu đà lại giục:

- Thiếu chủ! Thời gian cấp bách lắm rồi, nếu để các người này không cứu sống kịp thì thật là tội nghiệp! Lát nữa sái gia sẽ giải thích. Bây giờ sái gia giao bốn mươi tám vị này cho thiếu chủ, còn sái gia phải vào trong kia cứu mười vị trưởng lão.

Đầu đà nói xong không chờ Cam Đường trả lời đã vọt đi như một làn khói tỏa.

Cam Đường nhìn vị đầu đà xoa tóc thần bí thoáng cái đã mất hút. Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng chàng vẫn làm theo. Chàng tập trung công lực vào ngón tay giữa bên phải rồi điểm vào huyệt “Bách Hội” trên đầu từng người một. Bốn mươi tám chiêu chỉ làm cho chàng hao tán công lực không phải ít.

Thi hành thủ thuật xong, chàng không để ý xem kết quả ra sao, đã ba chân bốn cẳng chạy vào phía trong vì chàng muốn vén màn bí mật này.

Chàng tự nghĩ:

- Có thể vị đầu đà này cũng là đệ tử bản môn. Nhưng trong bọn đệ tử bản môn làm gì có người xuất gia? Nếu không phải mà y chẳng những tinh thông thuật “Kỳ Hoàng” lại am hiểu cả tuyệt kỹ của bản môn thì thật là một điều đáng lo ngại!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã vào đến chính điện.

Lúc này bao nhiêu đệ tử phái Thiếu Lâm đã giải tán hết, chẳng còn một ai.

Bỗng một vị lão tăng nét mặt hồng hào như trẻ nít tiến về phía chàng chấp tay nói:

- Bần tăng là tri khách tăng, pháp hiệu Bách Không, mời thí chủ dời gót ngọc vào thiền phòng.

- Vào thiền phòng ư?

- Dạ! Bần tăng xin đi trước dẫn đường.

Cam Đường trong lòng hồ nghi đi theo tri khách tăng Bách Không. Hai người xuyên qua mấy tòa điện đường thì đến một gian bí thất. Tại đây đã có hai nhà sư tráng niên mở cửa đứng chờ.

Bách Không né người sang nói:

- Mời thí chủ vào đi!

Cam Đường khoa chân bước vào. Cửa phòng đóng lại ngay.

Trong phòng này thi thể mười vị đại trưởng lão nằm cả dưới đất. Trên giường một vị lão tăng nằm ngửa mặt lên.

Vị đầu đà xoa tóc đang vội vã lấy thuốc nhét vào miệng những người chết.

Giám viện là Vô Tướng đại sư cũng đang bận giúp đầu đà dùng thủ thuật cho những người chết nuốt thuốc vào trong cổ họng.

Trong thiền phòng không còn một người nào khác.

Cam Đường lạnh lùng đứng một bên để coi hai người hành động.

Công việc cứu cấp xong rồi, đầu đà xoa tóc mới quay ra gọi Cam Đường:

- Thiếu chủ! Sái gia thực đã nhọc lòng thiếu chủ!

- Đại sư phụ dạy quá lời!

Vô Tướng đại sư cũng chấp tay khom lưng nói:

- Lúc thí chủ giá lâm vì bản tăng chưa hiểu rõ thân thế, nên có điều vô lễ, bây giờ xin tạ lỗi.

Cam Đường đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám.

Đầu đà toét miệng ra mời Cam Đường:

- Mời thiếu chủ hãy tạm ngồi xuống đây một chút!

Rồi quay sang nói với Vô Tướng đại sư:

- Xin giám viện lập tức phái người ra đem bốn mươi tám vị cao đồ chuyển vào tịnh thất. Chỉ trong vòng ba giờ là họ có thể hồi sinh được.

Giám viện Vô Tướng đại sư vâng dạ luôn miệng rồi đi ra ngoài.

Cam Đường bất kỳ để mắt đến vị lão nhân nằm ngửa trên giường. Chàng nhìn kỹ hồi lâu, bất giác la lên hỏi:

- Vị này có phải chủ môn phương trượng Quảng Tuệ đại sư không?

Đầu đà xoa tóc lạnh lùng đáp:

- Chính phải!

Cam Đường kinh hãi đứng dậy. Trong đầu óc chàng lại hiện ra xác chết không đầu trong tòa đại hùng bảo điện.

o O o